

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618201584
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5618201584.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: V. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XX, XXX XX H., zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom D. XX, XXX XX H., proti žalovanému: Poľovné združenie Ostrô-Liptovský Trnovec, so sídlom Liptovské Matiašovce 79, 023 23 Liptovské Matiašovce, IČO: 00 621 587, zastúpenému spoločnosťou: JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 1822, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 832 103, o určení, že žalobca je členom poľovného združenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/18/2018-160 zo dňa 25.10.2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/18/2018-160 zo dňa 25. 10. 2019 potvrdzuje.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (veta prvá výroku). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na ich náhradu v plnom rozsahu (veta druhá výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný je poľovnícka organizácia podľa § 32 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a jeho orgány sú orgánmi záujmovej samosprávy, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby v oblasti verejnej správy v zmysle ustanovenia § 4 písm. c) Správneho súdneho poriadku. Z uvedeného dôvodu okresný súd skúmal, či má právomoc na konanie vo veci. V tomto smere odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sdo/4/2012 a konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia práva podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (že je členom žalovaného), nedomáhal sa teda preskúmania rozhodnutia žalovaného vydaného ako individuálny správny akt podľa Správneho súdneho poriadku. Z uvedeného dôvodu bola daná právomoc súdu na konanie a rozhodnutie v tejto veci v zmysle ustanovenia § 3 CSP. Ďalej súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca v spore preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko tvrdil (a žalovaný toto jeho tvrdenie nerozporoval), že žalovaný mu vo výkone jeho členských práv a povinností bráni, dňa 15.05.2017 mu znemožnil hlasovať na členskej schôdzi a jeho členstvo popiera. Nebolo sporné, že na výročnej členskej schôdzi žalovaného dňa 26.03.2017 boli o žiadosti žalobcu o prijatie za člena združenia vykonané dve hlasovania, nebol sporný ani počet hlasov, ktoré žalobca v jednotlivých hlasovaniach získal. Sporným bolo vyhodnotenie výsledku hlasovania o prijatí žalobcu za člena žalovaného. V zmysle článku V. odsek 5 písm. g) stanov žalovaného sa na platnosť rozhodnutia o prijatí žiadateľa o členstvo do poľovného združenia vyžaduje súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých členov združenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že v čase rozhodovania výročnej členskej schôdze o členstve žalobcu mal žalovaný spolu 22 členov, preto na prijatie žalobcu za člena bolo potrebných 12 hlasov. Sú

prvej inštancie mal preukázané, že stanovy žalovaného rozlišujú medzi členom poľovného združenia a čakateľom na členstvo v združení, čo vyplýva najmä z článku II. ods. 4 stanov žalovaného, ktorý výslovne upravuje práva a povinnosti čakateľa. Súčasne v uvedenom ustanovení stanov upravujú, že členská schôdza určuje dĺžku čakacej doby v trvaní maximálne 3 roky, alebo môže čakaciu dobu odpustiť. Vychádzajúc z obsahu stanov žalovaného a na základe výsluchu jednotlivých členov okresný súd konštatoval, že pri rozhodovaní o žiadosti žiadateľa o prijatie za člena, resp. čakateľa, sa rozhoduje súčasne s rozhodovaním o prijatí aj o dĺžke čakacej doby, pričom v prípade prijatia rozhodnutia o dĺžke čakacej doby 0 rokov je žiadateľ priamo prijatý za člena a v prípade rozhodnutia o dĺžke čakacej doby 1, 2 alebo 3 roky je žiadateľ prijatý za čakateľa na členstvo na príslušnú čakaciu dobu. Všetci vypočutí členovia žalovaného boli presvedčení, nakoľko žalobca nezískal potrebný počet hlasov pri hlasovaní v prvom kole, v danom prípade už nemalo dôjsť k vykonaniu druhého kola hlasovania. Je totiž zrejmé, že žalobca nezískal nadpolovičnú väčšinu hlasov pre prijatie za člena s čakacou dobou 0 rokov, v dôsledku čoho nebola v tomto spore preukázaná základná podmienka vzniku členstva žalobcu u žalovaného. Pokiaľ žalobca tvrdil, že v čase rozhodovania výročnej členskej schôdze o jeho členstve bol Ing. M. štatutárnym orgánom žalobcu a jeho prípadné prekročenie právomoci nemalo mať vplyv na tretie osoby, uvedené nemalo vplyv na právne posúdenie vecí. Orgánom, ktorý rozhoduje o prijatí za člena žalovaného, resp. čakateľa na členstvo, je totiž výročná členská schôdza žalovaného, ktorej rozhodnutie nadpolovičnou väčšinou všetkých členov je podmienkou vzniku členstva. O trovách konania, rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a navrhol, aby odvolací súd jeho žalobe vyhovel a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

4. Uviedol, že pre meritum veci nie je podstatné, či súd prihliada na listiny o hlasovaní na výročnej členskej schôdzi žalovaného konanej dňa 26.03.2017 predložené žalobcom alebo žalovaným, pretože výsledky a priebeh hlasovania o členstve žalobcu sú v oboch listinách rovnaké. Líši sa jedine ich vyhodnotenie, keď žalobca tvrdí, že získal nadpolovičnú väčšinu hlasov za prijatie za člena, no žalovaný tvrdí, že žalobca nadpolovičnú väčšinu hlasov nezískal. Okresný súd nemal prihliadať na nepravdivé tvrdenia žalovaného o pozmeňovaní výsledkov hlasovania na spornej schôdzi, ktorých sa mal údajne dopustiť bývalý predseda žalovaného, ak sú počty hlasov totožné v údajne pravých a aj v údajne pozmenených dokumentoch. Stanovy žalovaného, čo do hlasovania určujú na prijatie za člena jednu jedinú podmienku, a to zisk nadpolovičného počtu hlasov všetkých členov. Stanovy neurčujú, že na prijatie za člena žalovaného je potrebná nadpolovičná väčšina hlasov všetkých členov žalovaného s čakacou dobou 0 rokov. Stanovy žalovaného jasne uvádzajú, že členom môže byť každý, kto okrem iného získa nadpolovičný počet hlasov členov na výročnej členskej schôdzi, ktorí hlasujú o prijatí za člena. Stanovy nehovoria o žiadnom hlasovaní za čakateľa alebo o potrebe získať viac ako 50 % súhlasných hlasov za člena s čakacou lehotou 0 rokov. O takejto prípadnej internej praxi žalovaného nemôžu mať žiadatelia o členstvo ako „cudzí“ tretie osoby logicky absolútne žiadnu vedomosť. Ďalej žalobca odkázal na ustanovenie § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že pri výklade právnych úkonov treba zohľadniť okrem jazykového vyjadrenia aj vôľu, avšak len v prípade, ak táto nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Žalovaný a svedkovia vo svojich účelových vyjadreniach pritom tvrdili, že hlasovaním za prijatie za členov s čakacou lehotou 1 rok vlastne hlasovali proti prijatiu žalobcu za člena. Takýto výklad je v absolútnom rozpore s jazykovým vyjadrením. Ak sa prvoinštančný súd s uvedenými účelovými tvrdeniami stotožnil, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak by aj svedkovia svoje hlasovanie takto skutočne mysleli, (čo však žalobca rozporoval), uvedené v žiadnom prípade nemôže byť na škodu žalobcu ako tretej osoby, ktorý v stanovách žalovaného jasne videl, že na prijatie za člena potrebuje nadpolovičnú väčšinu hlasov o prijatí za člena. Žalobca dal tiež do pozornosti, že ak by členovia mali záujem o neprijatie žalobcu za člena, túto vôľu mali možnosť vyjadriť v hlasovaní zvolením možnosti „proti prijatiu“. Takto však hlasovalo iba 8 členov žalovaného z 22, zvyšok bol teda logicky za prijatie žalobcu. Žalovaným predložená správa volebnej komisie z výročnej členskej schôdze PZ Ostrô zo dňa 26.03.2017, na ktorú súd v rozsudku poukázal, obsahuje na strane 4. nasledovnú informáciu: „Volebná komisia rozhodla o posunutí žiadateľov I. D., V. C., N. C. do druhého kola hlasovania o prijatí za člena alebo čakateľa PZ Ostrô“. Na strane 2 uvedenej správy pritom žalovaný konštatuje, že „Žiadateľ V. C., H. XX, nie je prijatý za člena ani za čakateľa PZ Ostrô v súlade so stanovami Poľovného združenia Ostrô Liptovský Trnovec, čl. V., bod 4, písm. d) a bod 5, písm. g), pretože nezískal nadpolovičný počet hlasov všetkých členov PZ“. Žalobca si položil otázku, prečo volebná komisia žalovaného v zložení zo súčasného predsedu p. N. a napríklad aj svedka K. vypočutého na pojednávaní dňa 25.10.2019 posunula žalobcu do druhého kola hlasovania,

ak podľa výsledku hlasovania žalobca nebol prijatý za člena ani za čakaťa PZ Ostrô. Ak by žalovaný a ním predvolaní svedkovia hovorili pravdu a žalobca by nezískal nadpolovičnú väčšinu hlasov v prvom kole za prijatie, žiadne druhé kolo hlasovania o žalobcovi by sa neuskutočnilo. V skutočnosti hlasovanie o členstve žalovaného prebieha v dvoch kolách tak, že v prvom kole sa najprv hlasuje o prijatí alebo neprijatí a následne sa hlasuje o stanovení prípadnej čakacej doby, čo jednak zodpovedá skutočnosti a aj dáva logiku. Túto skutočnosť na pojednávaní dňa 25.10.2019 omylom potvrdil aj svedok N. O., ktorý zabudol na „správnu“ výpoveď a vyslovene potvrdil reálny spôsob hlasovania o členstve v dvoch kolách. Svedok G. K. na pojednávaní dňa 25.10.2019 potvrdil, že výbor, teda nielen bývalý predseda M., mal pripravené dvojkolové hlasovanie a nikto proti tomu nič nenamietal. Z dokazovania vyplynulo, že všetci členovia žalovaného riadne hlasovali o členstve žalobcu u žalovaného v dvoch kolách, čo by bolo absolútne nelogickým, ak by žalobca v prvom kole nezískal nadpolovičnú väčšinu hlasov za prijatie. Na tento logický rozpor v tvrdeniach boli svedkovia na pojednávaní dňa 25.10.2019 opakovane dotazovaní. Napriek ich vyjadreniam, že sa nemalo hlasovať v dvoch kolách, žiaden zo svedkov a ani žalovaný nevedeli vysvetliť, prečo za situácie, že žalobca v prvom kole údajne nezískal nadpolovičný počet hlasov ani za prijatie za čakaťa, ani za prijatie za člena, (ako tvrdil žalovaný), sa o žalovanom hlasovalo ešte v druhom kole. Ďalej žalobca uvádzal, že stanovky žalovaného, jeho právne úkony, ako aj iné interné dokumenty, treba vykladať z pohľadu bežných tretích „externých“ osôb, ktoré majú záujem o členstvo u žalovaného, nie z pohľadu zvnútra, ako členovia žalovaného interne chápu jednotlivé právne úkony. Súd posudzujúci žalobu žalobcu mal preto skutkový a právny stav veci hodnotiť optikou uchádzača o členstvo u žalovaného, ktorý si ako cudzia tretia osoba prečítal stanovky, podal si prihlášku, doplnil všetky potrebné doklady. Žalobcovi bolo po podaní prihlášky, doplnení potrebných dokumentov a po konaní výročnej členskej schôdze dňa 26.03.2017 doručené oznámenie, že sa stáva členom žalovaného i zápisnica o hlasovaní. Žalobca zaplatil všetky poplatky, ktoré žalovaný od neho riadne prebral. Žalovaný tiež predložil žalobcovi na podpis stanovky, čo aj žalobca vykonal. Žalobca ďalej podpísal čestné vyhlásenia a tieto predložil žalovanému, ktorý ich prijal a podobne. V právnom štáte platí zásady právnej istoty a istých legitímnych očakávaní, čo do výsledku právnych úkonov. Konajúci súd sa namiesto hodnotenia merita veci z uhla pohľadu žalobcu zaoberal internými úkonmi a postupmi žalovaného a tým, ako ich vykladať. Okresný súd však absolútne opomenul, že meritom veci nie sú právne úkony bývalého verzus súčasného vedenia žalovaného, ale právne úkony žalovaného navonok vo vzťahu k žalobcovi, ktorému boli doručené všetky dokumenty potvrdzujúce jeho členstvo u žalovaného a ktorý splnil všetky podmienky na vznik členstva. Osobitne je absurdné, ak žalovaný v súčasnosti napáda svoje vlastné úkony realizované za bývalého vedenia a toto žalovanému zabezpečí úspech v konaní pred súdom prvej inštancie. V posudzovanom prípade to bol práve žalovaný, ktorý u žalobcu vzbudil dôvodný záver, že bol zvolený za člena žalovaného. Je ústavne neudržateľné, aby v súčasnosti žalovaný tvrdil, že jeho úkony sú neplatné, že o žalobcovi omylom hlasovali v dvoch kolách, ak údajne žalobca v prvom nebol zvolený za člena ani čakaťa a podobne a aby súd takémuto konaniu žalovaného priznal právnu ochranu. Ústavný súd vyslovene uvádza, že právnu ochranu treba priznať žalobcovi, pričom z jeho rozhodnutí vyplýva, že „uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osôb v rámci akéhokoľvek sociálneho styku s nimi je základným predpokladom fungovania komplexnej spoločnosti“. Napokon žalobca poukázal na to, že príčinou tohto súdneho konania nie je nič iné ako snaha súčasného predsedu žalovaného p. N. o ovládnutie poľovného združenia. Žalobca pritom nechcel nič viac, len ísť si zapoľovať vo svojom rodnom kraji, ako zvykol v mladosti chodiť so starým otcom. Výkon práva poľovníctva v slovenských lesoch by nemal patriť úzkej skupinke privilegovaných, ale mal by byť spravodlivo umožnený všetkým, ktorí riadne spĺňajú podmienky platiace pre každého rovnako.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

6. Uviedol, že čl. V. stanov určuje kompetencie a rozhodovanie výročnej členskej schôdze žalovaného o prijatí za člena, resp. čakaťa, s príslušnou dĺžkou čakacej doby, ktorý článok je nutné vykladať v spojitosti s čl. II. stanov. V tomto sa zároveň upravuje, že u žalovaného sa rozlišuje prijatie priamo za člena, t. j. bez čakacej doby a prijatie za tzv. čakaťa, t. j. s čakacou dobou v príslušnej dĺžke, pritom o každej forme prijatia, či už bez čakacej doby priamo za člena alebo s čakacou dobou v určenej dĺžke (1, 2 alebo 3 roky) musí rozhodnúť podľa čl. V. stanov nadpolovičná väčšina všetkých členov žalovaného na výročnej členskej schôdzi. Pritom, ak má byť v zmysle stanov žiadateľ prijatý za člena priamo bez nutnosti čakacej doby, musí o tejto forme prijatia rozhodnúť nadpolovičná väčšina členov tak, ako musí nadpolovičná väčšina členov rozhodnúť aj o prijatí žiadateľa za čakaťa pre každú dĺžku čakacej doby osobitne, pričom hlasy získané v hlasovaniach o jednotlivých dĺžkach čakacích dób sa nespočítavajú, keďže hlasovanie je osobitné, samostatné. Preto nie je možné uvažovať o nijakom

spočítavaní hlasov pri jednotlivých druhoch hlasovania, ako sa to snaží interpretovať žalobca. Zmysel hlasovania je v tomto druhom prípade jednoznačný, a to hlasovať o prijatí osoby za tzv. čakateľa s príslušnou dĺžkou čakacej doby (a nie o prijatí priamo za člena, t. j. bez čakacej doby), a to pre každú dĺžku čakacej doby osobitne. Žalobca nezískal 14 hlasov, ako to on sám uvádzal, ale len 11 hlasov, čo nepredstavuje nadpolovičnú väčšinu všetkých členov žalovaného. Ak mal byť žiadateľ - žalobca v tomto prípade prijatý priamo za člena, mal pri hlasovaní „za prijatie s čakacou dobou 0 rokov“ získať nadpolovičnú väčšinu hlasov všetkých členov, t. j. 12 hlasov, čo v predmetnom prípade nezískal. Z podaného odvolania vyplýva, že žalobca rozoznáva iba hlasovanie priamo za člena (bez nutnosti čakacej doby) a hlasovaním proti prijatiu za člena. Postavenie čakateľstva a to, že sa na základe hlasovania niekto môže stať aj čakateľom, žalobca účelovo neuvádza a nerozoznáva napriek tomu, že to vyplýva zo znenia stanov aj zo spôsobu samotného hlasovania výročnej členskej schôdze. Je potom otázne, ak sa podľa vyjadrenia žalobcu žiadateľ nemôže stať čakateľom, prečo sa potom o tomto spôsobe prijatia vôbec hlasuje. Za takto deklarovanej situácie by sa potom malo hlasovať iba o prijatí a proti prijatiu za člena. Nijaké čakacie doby by sa tam neuvádzali. Pritom aj z vykonaných výsluchov svedkov je tento stav zrejмый. Nie je pravdou, že žalovaný svojím správaním vzbudil u žalobcu legitímny záver, že je riadnym členom. Takéto tvrdenie v rozpore aj s ostatnými dôkazmi, ktoré boli vykonané - oznámenie o neprijatí za člena, na základe ktorého už žalobca nemohol byť presvedčený o prijatí priamo za člena. Žalobca odvodzoval svoj žalobný nárok výhradne zo svojvoľného správania sa vtedajšieho predsedu žalovaného Ing. N. M., ktorý dodatočne, svojvoľne, bez akéhokoľvek poverenia a s nepravdivými údajmi vyhotovil výročnou členskou schôdzou žalovaného neschválené uznesenie z výročnej členskej schôdze a oznámenie o prijatí za člena žalovaného. Bývalý predseda žalovaného pritom ani nemal na spísanie zápisnice zo schôdze mandát. Tiež je zvláštne, že bývalý predseda žalovaného informoval o výsledkoch volieb iba troch žiadateľov (N. C., V. C., I. D.), ktorí sa domáhajú členstva súdnou cestou, pričom ostatných žiadateľov o členstvo (ďalších 5), či už prijatých alebo neprijatých, neinformoval. Za uvedené konanie bol Ing. M. z radov žalovaného následne právoplatne vylúčený. O tom, že žalobca vedel, že nebol riadne prijatý za člena žalovaného, svedčí aj to, že o rok si podal opätovnú žiadosť o prijatie za člena a účelový jednorazový vstupný ročný príspevok si zobral späť. V prípade, že by súd žalobe vyhovel, priznal by žalobcovi členstvo bez toho, aby na to boli splnené podmienky formulované v stanovách žalovaného. Napokon dal žalovaný do pozornosti, že na Okresnom súde Liptovský Mikuláš prebiehalo obdobné konanie, v ktorom si žalobca N. C. uplatňoval obdobný nárok. Konanie bolo ukončené zamietnutím žaloby.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, v časti argumentácie o nedosiahnutí počtu hlasov potrebného na zvolenie žalobcu za člena žalovaného. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v meritornej časti odvolacieho prieskumu obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci a právnou úpravu viažucu sa k predmetu sporu. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn.

IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

10. V reakcii na odvoláciu argumentáciu žalobcu krajský súd poukazuje predovšetkým na obsah stanov žalovaného, ktoré boli z pohľadu odvolacieho prieskumu kľúčové pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. Z ich obsahu *expresis verbis* vyplýva možnosť okamžitého prijatia člena, ako aj prijatia tzv. čakateľa, ktorý týmto spôsobom nezískava nárok na členstvo v poľovnom združení. Tento záver potvrdzuje článok II. ods. 4 Stanov žalovaného, v zmysle ktorého „žiadosť za člena PZ Ostrô podáva žiadateľ písomne na adresu sídla PZ do 31.12 príslušného roku. Dĺžku čakacej doby určí členská schôdza individuálne pre každého žiadateľa v trvaní maximálne tri roky, alebo rozhodne o odpustení čakacej doby. Počas trvania čakacej doby sa čakateľ na členstvo v PZ zúčastňuje všetkých akcií, schôdzi a spoločných poľovačiek organizovaných PZ a príkladne si plní svoje povinnosti. Po uplynutí čakacej doby nevzniká povinnosť čakateľa prijať za člena PZ“. Podľa odseku 6 uvedeného ustanovenia „členstvo v PZ vzniká prijatím za člena a podpísaním stanov a zaplatením jednorazového účelového príspevku...“. Z uvedeného je zrejmé, že v rozhodnom čase stanov žalovaného priamo regulovali status čakateľa na členstvo, pričom dotknutú osobu v žiadnom prípade nemožno stotožniť s osobou člena poľovného združenia, a preto ani nemožno stotožňovať hlasy získané v hlasovaniach o členstve a čakateľstve. Pokiaľ teda na členskej schôdzi dňa 26.03.2017 neprijali žalobcu za člena potrebným počtom hlasov, potom je zrejmé, že sa ním žalobca nemohol stať. Ďalšie, hlasy, ktoré totiž získal, boli hlasmi pre potvrdenie jeho čakateľstva, ktorý inštitút ešte neznamenal okamžité prijatie za člena.

11. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozpory vo svedeckých výpovediach týkajúcich sa dvojkolového hlasovania o žalobcovi a že pre neho ako tretiu osobu nebola rozhodujúca tzv. prax u žalovaného, ale obsah stanov, k uvedenému odvolací súd poukazuje na už vyššie prezentovaný názor, že obsah stanov je pri riešení otázky postavenia člena a čakateľa zrejmy. Nie je možné preto sčítať hlasy, ktoré získal žalobca a považovať ho za člena, pokiaľ neboli všetky hlasy v jeho prospech odovzdané s údajom o nulovej čakacej dobe.

12. Žalobca tiež argumentoval, že v skutočnosti hlasovanie o členstve žalovaného malo prebiehať v dvoch kolách tak, že v prvom kole sa najprv hlasuje o prijatí alebo neprijatí a následne sa hlasuje o stanovení prípadnej čakacej doby, čo jednak zodpovedá skutočnosti a aj dáva logiku. Krajský súd uvádza, že rozlišovanie medzi jednotlivými kolami hlasovania (bez ohľadu na to, čo čom sa hlasovalo), ostalo v kontexte riešenia spornej otázky bez právneho významu. V danom prípade totiž bolo nepochybné, že žalobca nezískal potrebný počet hlasov na prijatie za člena, a preto vysvetľovanie spôsobu hlasovania nemalo pre rozhodnutie potrebnú relevanciu.

13. Okresný súd teda vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil krajský súd ako nepodstatné, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej, t. j. v prvej vete výroku ako vecne správny potvrdil.

14. Nadväzne na to odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj závislý výrok o trovách konania napadnutého rozsudku (veta druhá výroku), proti ktorému odvolateľ nevzniesol žiadne odvolacie námietky, ktorý však zodpovedá procesnému úspechu strán v spore a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v tomto štádiu konania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto

štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).